

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.16.0057.N

RESIDENCE ROZENHOF vzw, met zetel te 8200 Brugge (Sint-Andries),
Gistelse Steenweg 209 bus glv,

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Victor Hortaplein 11,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Geoffroy de Foestraets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Dalstraat 67, waar de verweerder woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent van 23 oktober 2015.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 3 juli 2017 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Antoine Lievens heeft verslag uitgebracht

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, drie middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste middel

1. Krachtens artikel 55, § 2, eerste lid, Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, in de versies zoals hier toepasselijk, kan, wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven, de Rijksdienst voor sociale zekerheid het bedrag van de bijdrageopslagen en/of de vaste vergoeding bedoeld in artikel 54*bis* met ten hoogste 50 pct. en het bedrag van de nog verschuldigde verwijlintresten met ten hoogste 25 pct. verminderen. Dit kan hij nochtans enkel nadat de werkgever alle vervallen sociale zekerheidsbijdragen heeft betaald behalve wanneer de vrij te stellen periode bijdragen betreft die vervallen in de eerste drie kwartalen 2009 en die het voorwerp uitmaken van betalingstermijnen toegestaan bij toepassing van artikel 43*octies* en volgende van dit besluit.

Krachtens artikel 55, § 3, Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, kunnen de vermindering met 50 pct. van het bedrag van de bijdrageopslagen en/of de vaste vergoeding be-

doeld in artikel 54*bis* en van het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteressen met 25 pct., voor zover deze betrekking hebben op de bijdragen vervallen tijdens de eerste drie kwartalen 2009, door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid op respectievelijk 100 pct. en 50 pct. worden gebracht:

1° wanneer de werkgever of de curator, ter verantwoording, het bewijs levert dat op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvorde-
ring bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale openbare instel-
ling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of inter-
communale openbare instelling of een instelling van openbaar nut beoogd bij arti-
kel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellin-
gen van openbaar nut of een maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet,
ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967;

2° wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen getroffen
gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, wegens dwingende
billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijk
economisch belang bij wijze van uitzondering, verantwoord is. Wanneer de
Rijksdienst het bedrag van de verschuldigde verwijlinteressen vermindert, wordt
rekening gehouden met de Euribor-rentevoet 1 jaar opdat, na toepassing van de
vrijstelling, de nog verschuldigde verwijlinteressen altijd hoger zouden liggen dan
de rentevoet.

2. Uit de samenhang van deze bepalingen volgt dat de in artikel 55, § 3, Uit-
voeringsbesluit RSZ-wet bepaalde verhoging van de verminderingen van de bij-
drageopslagen, vaste vergoeding en verwijlinterest slechts mogelijk is indien alle
vervallen bijdragen zijn betaald, behalve wanneer het bijdragen betreft die verval-
len in de eerste drie kwartalen 2009 en die het voorwerp uitmaken van betalings-
termijnen toegestaan bij toepassing van artikel 43*octies* en volgende van dit be-
sluit.

Het middel dat van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt naar recht.

Tweede middel

(...)

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 1.425,54 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Alain Smetryns, als voorzitter, en de raadsheren Koen Mestdagh, Geert Jocqué, Antoine Lievens en Koenraad Moens, en in openbare rechtszitting van 11 september 2017 uitgesproken door sectievoorzitter Alain Smetryns, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

K. Moens

A. Lievens

G. Jocqué

K. Mestdagh

A. Smetryns

25584/W/04

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

5

geeft te kennen:

10 de vereniging zonder winstoogmerk ROZENHOF, met zetel thans te 8200 Brugge (Sint-Andries), aan de Gistelse Steenweg 209 bus glv en voorheen te 8200 Brugge (Sint-Andries), aan de Zandstraat 10, en met ondernemingsnummer 0405.135.049,
15 eiseres tot cassatie,
vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

wat volgt.

20 De eiseres, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen de hieronder nader omschreven arresten en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

25 **I. BESTREDEN UITSPRAKEN EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIE-
BEROEP WORDT AANGETEKEND**

30 Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 23 oktober 2015 door de vijfde kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, op tegenspraak werd gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2013/AR/149, van de eiseres, als appellante, tegen:

de RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling met rechtspersoonlijk
toen geïntimeerde, thans verweerder in cassatie,

35 en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op de volgende middelen en conclusie.

40 **II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE**

Wat de feiten en voorafgaanden van de procedure betreft, verwijst de eiseres naar de pagina 2 t.e.m. de pagina 7 van het bestreden tussenarrest van 26 september 2014, evenals de pagina 2 en 3 van het bestreden eindarrest van 23 oktober 2015.

45

Tegen het arrest dat op 23 oktober 2015 door de vijfde kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, werd gewezen, voert de eiseres de volgende drie middelen tot cassatie aan.

50

III. MIDDELEN

Eerste middel

55 MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

60 - artikel 28, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij wet van 8 juni 2008 en vóór de wijziging ervan bij wet van 20 juli 2015, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

65 - de artikelen 54, eerste lid, *54bis*, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 22 januari 2010, en 55, inzonderheid § 2 en § 3, beide paragrafen zowel in de versie toepasselijk vóór als na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009 en vóór de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 25 oktober 2011, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

70

Aangevochten beslissing

75

In het bestreden arrest van 23 oktober 2015 verklaart het arbeidshof het hoofdberoep van de eiseres ongegrond in zoverre het op de beslissing van de eerste rechter over de tegenvordering betrekking heeft. Het arbeidshof verklaart de tegenvordering van de eiseres ongegrond in zoverre zij slaat op de bijdrageopslagen, vaste vergoeding en interest door de eiseres betaald na 26 april 2008. Het neemt die beslissing op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunt en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder

85 - de volgende vaststellingen en motieven uit het bestreden arrest van 26 september 2014:

“4.2.2. De tegenvordering

4.2.2.1. Algemeen

90

[...]

95 *Wanneer de werkgever bewijst “dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven”, kan de [verweerder] het bedrag van de bijdrageopslagen of de vaste vergoeding met hoogstens 50 % en het bedrag van de verwijlinterst met hoogstens 25 % verminderen, mits de werkgever “alle vervallen*

socialezekerheidsbijdragen heeft betaald” (art. 55, § 2, eerste lid KB 28 november 1969).

100 Volgens artikel 55, § 3, eerste lid van het KB van 28 november 1969 kunnen de bijdrageopslagen of de vaste vergoeding (dus niet de verwijl-trest) in twee gevallen geheel kwijtgescholden worden, met name

105 *1° wanneer de werkgever bewijst dat op het ogenblik waarop de schuld eisbaar werd, hij een “vaste en eisbare schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale openbare instelling, een gemeen-te, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van openbaar nut (...)”, waarmee echter ook ziekenfondsen worden bedoeld ([...]) (een nog te beantwoorden vraag is of de voorwaarde in paragraaf 2 dat de werkgever “alle vervallen socialezekerheidsbijdragen heeft betaald” ook geldt voor de toepassing van paragraaf 3);*

115 *2° wanneer het beheerscomité van de [verweerder] eenparig aanvaardt dat de vermindering (met 100 %) “bij wijze van uitzondering” verantwoord is “wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijke economisch belang”.*

(p. 8, vanaf punt “4.2.2. De tegenvordering” t.e.m. p. 9, bovenaan, van het bestreden arrest van 26 september 2014)

120

- en de volgende vaststellingen en motieven uit het bestreden arrest van 23 oktober 2015:

125

“3.3. De gegrondheid van de tegenvordering

130

3.3.1. Welke wettelijke bepalingen in casu relevant zijn, dient te worden afgeleid uit de formulering van het verzoek tot ontheffing, voorwerp van het schrijven van de [eiseres] van 16 maart 2010 (stuk B/14 van de [eiseres]) en van haar schrijven van 29 maart 2010 (stuk D/10 van de [eiseres]).

Het schrijven van 16 maart 2010 heeft betrekking op de gewone bijdragen voor de kwartalen 2001/4 tot en met 2006/2, alsook op vakantiebijdragen voor de jaren 2001 tot en met 2009, en maakt melding van een ontheffing om “dwingende billijkheidsredenen”.

135 *Het schrijven van 29 maart 2010 heeft betrekking op alle bedragen
sinds 2001 verschuldigd, maakt melding van “dwingende redenen van
economisch belang” doch vermeldt ook “overmacht” en een “vreemde
oorzaak” die het tijdig betalen van de bijdragen hebben belet.*

140 *Uit nr. 3.2.3 blijkt dat het verschuldigd zijn van opslagen en intrest
niet ter beoordeling van het arbeidshof staat in zoverre zij werden betaald
vóór 26 april 2008.*

[...]

145 *Relevant is ook artikel 55, § 2, eerste lid, en § 3 van het KB van 28
november 1969, waarvan de tekst tot 1 januari 2009 als volgt luidde:*

150 *“§ 2. Wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van
de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke om-
standigheden is toe te schrijven, kan de Rijksdienst voor Maatschappelij-
ke Zekerheid het bedrag van de bijdrageopslagen en/of de vaste vergoe-
ding bedoeld in artikel 54bis met ten hoogste 50 pct. en het bedrag van
de nog verschuldigde verwijlintresten met ten hoogste 25 pct. verminde-
ren. Dit kan hij nochtans enkel nadat de werkgever alle vervallen sociale-
zekerheidsbijdragen heeft betaald.*

155 *§ 3. De vermindering van het bedrag van de bijdrageopslagen en/of
de vaste vergoeding in artikel 54bis met 50 pct kan door de Rijksdienst
voor Sociale Zekerheid op 100 pct. worden gebracht:*

160 *1° wanneer de werkgever, ter verantwoording het bewijs levert dat op het
ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvor-
dering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale open-
bare instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een ge-
meentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van
openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betref-
fende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een
maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het
koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967;*

165 *2° wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen ge-
troffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, we-
gens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van
nationaal of gewestelijk economisch belang, bij wijze van uitzondering,
170 verantwoord is”.*

Met ingang van 1 januari 2009 luiden deze bepalingen als volgt:

175 “§ 2. Wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van
de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke om-
standigheden is toe te schrijven, kan de Rijksdienst voor Maatschappelij-
ke Zekerheid het bedrag van de bijdrageopslagen en/of de vaste vergoe-
ding bedoeld in artikel 54bis met ten hoogste 50 pct. en het bedrag van
de nog verschuldigde verwijntresten met ten hoogste 25 pct. verminde-
ren. Dit kan hij nochtans enkel nadat de werkgever alle vervallen sociale-
180 zekerheidsbijdragen heeft betaald behalve wanneer de vrij te stellen peri-
ode bijdragen betreft die vervallen in de drie eerste kwartalen 2009 en die
het voorwerp uitmaken van betalingstermijnen toegestaan bij toepassing
van artikel 43octies en volgende van dit besluit.

185 § 3. De vermindering met 50 pct. van het bedrag van de bijdrageop-
slagen en/of de vaste vergoeding bedoeld in artikel 54bis en van het be-
drag van de nog verschuldigde verwijntresten met 25 pct., voor zover
deze betrekking hebben op de bijdragen vervallen tijdens de drie eerste
kwartalen 2009, kunnen door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid op
respectievelijk 100 pct. en 50 pct. worden gebracht:

190 1° wanneer de werkgever, ter verantwoording, het bewijs levert dat
op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare
schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provin-
ciale openbare instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten,
een gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling
195 van openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 be-
treffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een
maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het
koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967;

200 2° wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen
getroffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, we-
gens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van
nationaal of gewestelijk economisch belang, bij wijze van uitzondering,
verantwoord is. (...).”

205 3.3.3. Nadat de [verweerder] op 22 maart 2010 op het schrijven van
de [eiseres] van 16 maart 2010 had geantwoord dat haar verzoek niet in
aanmerking genomen kon worden omdat zij niet alle vervallen bijdragen
voor sociale zekerheid had betaald (stuk C/6 van de [eiseres]), antwoord-
de hij op 14 juni 2010 op het schrijven van de [eiseres] van 29 maart 2010
210 dat er geen overmacht voorhanden was, en dat deze laatste trouwens

niet alle vervallen bijdragen had betaald (stuk C/14 van de [eiseres]), een standpunt dat hij op 18 juni 2010 (stuk C/15 van de [eiseres]) herhaalde.

[...]

215

“3.3.7. Artikel 55, § 3 van het uitvoeringsbesluit maakt de vermindering of kwijtschelding afhankelijk van de betaling van alle vervallen bijdragen. Wanneer de [verweerder] in het verleden (d.w.z. in de periode tot 2002) hieraan zou zijn voorbijgegaan, kan dit geen recht scheppen voor de [eiseres].

220

Deze voorwaarde was (en is) in casu niet vervuld. De [eiseres] is immers thans nog altijd bijdragen verschuldigd voor de kwartalen 2010/1 en 2010/2.

225

De [eiseres] toont ook niet aan dat de voorwaarde in het verleden wél vervuld was. Zij kan het de [verweerder] niet kwalijk nemen dat hij, bij gebreke aan andersluidende instructies van de [eiseres] zelf, de gedane betalingen altijd heeft toegerekend op de oudste schuld, overeenkomstig artikel 25 van de RSZ-wet. Nu hij de wet respecteerde, is er geen sprake van enige fout.

230

3.3.8. De [verweerder] heeft bij het beoordelen van de in 2010 van de [eiseres] uitgaande verzoeken tot kwijtschelding of vermindering de vigerende wetgeving correct toegepast. Er is geen sprake van een fout, inzonderheid wegens het schenden van het rechtszekerheidsbeginsel of van een onredelijke wijze van handelen.”

235

(p. 5, vanaf punt “3.3. De gegrondheid van de tegenvordering” t.e.m. p. 9, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015)

240 Grieven

245

1.1. Krachtens artikel 28, § 1, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij wet van 8 juni 2008, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als de RSZ-wet, is de werkgever die de bijdragen niet binnen de door de Koning vastgestelde termijnen stort, aan de verweerder een bijdrageopslag en een verwijlinterest verschuldigd, waarvan de voorwaarden van toepassing bij koninklijk besluit worden vastgesteld.

250 Op grond van artikel 54, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november
1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet
van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders,
hieronder afgekort als het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, is de werkgever op de bij-
255 dragen die niet tijdig betaald zijn, een bijdrageopslag van 10 % van hun bedrag
verschuldigd, alsmede een verwijlinterest van 7 % per jaar, te rekenen vanaf het
verstrijken van de betalingstermijnen tot op de dag waarop de betaling plaats
heeft.

Krachtens artikel 28, § 2, van de RSZ-wet is de werkgever die de voorschotten
260 van bijdragen niet binnen de door de Koning vastgestelde termijn stort, aan de
verweerder een vaste vergoeding verschuldigd, waarvan het bedrag en de voor-
waarden van toepassing bij koninklijk besluit worden vastgesteld.

Op grond van artikel 54*bis*, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na
265 de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 22 januari 2010, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-
wet is de werkgever die voor een kwartaal voorschotten verschuldigd is en die
zijn verplichtingen ter zake niet nakomt, de verweerder een vaste vergoeding
verschuldigd naar verhouding van de "schijf" van aangegeven bijdragen voor het
betrokken kwartaal. Dat artikel bepaalt aldus de vaste vergoeding wegens het
270 niet of niet-tijdig betalen van voorschotten op bijdragen door de werkgever.

1.2. Overeenkomstig artikel 28, § 3, van de RSZ-wet bepaalt de Koning de voor-
waarden waaronder de verweerder de werkgever vrijstelling of vermindering mag
275 verlenen van de vaste vergoeding, de bijdrageopslag en de verwijlinteressen.

Krachtens artikel 55, § 2, eerste lid, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toe-
passing na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, van het Uitvoerings-
besluit RSZ-wet kan de verweerder, wanneer de werkgever het bewijs levert dat
280 de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzon-
derlijke omstandigheden is toe te schrijven, het bedrag van de bijdrageopslagen
en/of de vaste vergoeding bedoeld in artikel 54*bis* met ten hoogste 50 procent en
het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteressen met ten hoogste 25 pro-
cent verminderen. Die tweede paragraaf van dat artikel 55 bepaalt tevens in zijn
285 eerste lid dat de verweerder dit nochtans enkel kan nadat de werkgever alle ver-
vallen socialezekerheidsbijdragen heeft betaald (behalve, in de versie van de voor-

noemde bepaling toepasselijk na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, wanneer de vrij te stellen periode bijdragen betreft die vervallen in de drie eerste kwartalen 2009 en die het voorwerp uitmaken van betalingstermijnen toegestaan bij toepassing van artikel 43*octies* en volgende van het voornoemde besluit).

Krachtens artikel 55, § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet kan, volgens de versie van die bepaling toepasselijk vóór de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, de vermindering van het bedrag van de bijdrageopslagen en/of vaste vergoeding bedoeld in artikel 54*bis* met 50 procent door de verweerder op 100 procent worden gebracht, en kunnen, volgens de versie van die bepaling toepasselijk na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, de vermindering met 50 procent van het bedrag van de bijdrageopslagen en/of de vaste vergoeding bedoeld in artikel 54*bis* en van het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteressen met 25 procent, voor zover deze betrekking hebben op de bijdragen vervallen tijdens de drie eerste kwartalen 2009, door de verweerder op respectievelijk 100 procent en 50 procent worden gebracht, (1°) wanneer de werkgever, ter verantwoording, het bewijs levert dat op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale openbare instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967, of (2°) wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen getroffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang bij wijze van uitzondering, verantwoord is.

Artikel 55, § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet maakt de daarin bepaalde vermindering of kwijtschelding van de burgerlijke sancties bestaande in de bijdrageopslagen en verwijlinteressen bedoeld in de artikelen 28, § 1, van de RSZ-wet en 54, eerste lid, van het voornoemde besluit, en de vaste vergoeding bedoeld in de artikelen 28, § 2, van de RSZ-wet en 54*bis* van het voornoemde besluit, niet afhankelijk van de betaling door de werkgever van alle vervallen socialezekerheidsbijdragen. Die derde paragraaf van artikel 55 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet stelt inderdaad voor de vermindering of kwijtschelding van die burgerlijke sancties op grond van (1°) het bestaan van schuldvorderingen ten aanzien van openbare diensten of (2°) dwingende billijkheidsredenen en dringende

325 redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang niet als voorwaarde dat
alle vervallen socialezekerheidsbijdragen moeten betaald zijn door de werkgever.
Die voorwaarde van de betaling van alle vervallen socialezekerheids-bijdragen
wordt enkel gesteld in de tweede paragraaf, en dus niet in de derde paragraaf,
van dat artikel 55 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet.

330

2. Uit de vaststellingen van het arbeidshof in het bestreden arrest van 23 oktober
2015 blijkt dat

- de brief van de eiseres van 16 maart 2010 melding maakt van een ontheffing
om “dwingende billijkheidsredenen” (p. 5, punt 3.3.1, tweede alinea, van het be-
335 streden arrest van 23 oktober 2015), zoals bedoeld in artikel 55, § 3, 2°, van het
Uitvoeringsbesluit RSZ-wet;

- de brief van de eiseres van 29 maart 2010 onder meer melding maakt van
“dwingende redenen van economisch belang” die het tijdig betalen van de bij-
dragen hebben belet (p. 5, punt 3.3.1, derde alinea, van het bestreden arrest
340 van 23 oktober 2015), zoals bedoeld in artikel 55, § 3, 2°, van het Uitvoerings-
besluit RSZ-wet;

- de verweerder op 22 maart 2010 op de brief van de eiseres van 16 maart 2010
had geantwoord dat haar verzoek niet in aanmerking genomen kon worden
omdat zij niet alle vervallen bijdragen voor sociale zekerheid had betaald, en op
345 14 juni 2010 op de brief van de eiseres van 29 maart 2010 antwoordde dat er
geen overmacht voorhanden was en dat deze laatste trouwens niet alle verval-
len bijdragen had betaald, een standpunt dat hij op 18 juni 2010 herhaalde (p.
7, punt 3.3.3, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015).

350

Na in het bestreden tussenarrest van 26 september 2014 vastgesteld te hebben
dat of de voorwaarde in paragraaf 2 dat de werkgever “alle vervallen socialeze-
kerheidsbijdragen heeft betaald” ook geldt voor de toepassing van paragraaf 3,
een nog te beantwoorden vraag is (p. 9, bovenaan, 1°, laatste zin vermeld tussen
355 haakjes, van het bestreden arrest van 26 september 2014), beslist het arbeidshof
in het bestreden eindarrest van 23 oktober 2015 dat artikel 55, § 3, van het uit-
voeringsbesluit RSZ-wet de vermindering of kwijtschelding afhankelijk maakt van
de betaling van alle vervallen bijdragen (p. 9, punt 3.3.7, eerste zin, van het be-
streden arrest van 23 oktober 2015). Na geoordeeld te hebben dat deze voor-
360 waarde van betaling van alle vervallen bijdragen niet was (en is) vervuld (p. 9,
punt 3.3.7, tweede en derde alinea, eerste zin, van het bestreden arrest van 23
oktober 2015), beslist het arbeidshof dat de verweerder bij het beoordelen van de

in 2010 van de eiseres uitgaande verzoeken tot kwijtschelding of vermindering de
vigerende wetgeving correct heeft toegepast en geen sprake is van een fout (p.
365 9, punt 3.3.7, laatste zin en punt 3.3.8 van het bestreden arrest van 23 oktober
2015).

Aangezien de op grond van artikel 28, § 3, van de RSZ-wet aangenomen derde
paragraaf, in tegenstelling tot de tweede paragraaf, van artikel 55 van het Uitvoe-
370 ringsbesluit RSZ-wet de daarin bepaalde vermindering of kwijtschelding van de
burgerlijke sancties bestaande in de bijdrageopslagen en verwijlinteressen bedoeld
in de artikelen 28, § 1, van de RSZ-wet en 54, eerste lid, van het voornoemde be-
sluit, en de vaste vergoeding bedoeld in de artikelen 28, § 2, van de RSZ-wet en
375 54bis van het voornoemde besluit, niet afhankelijk maakt van de betaling door de
werkgever van alle vervallen socialezekerheidsbijdragen, schendt het arbeidshof
de voornoemde bepalingen door te beslissen dat artikel 55, § 3, van het uitvoe-
ringsbesluit RSZ-wet de vermindering of kwijtschelding afhankelijk maakt van de
betaling van alle vervallen bijdragen, en door, na geoordeeld te hebben dat deze
voorwaarde van betaling van alle vervallen bijdragen niet was (en is) vervuld, te
380 beslissen dat de verweerder bij het beoordelen van de in 2010 van de eiseres uit-
gaande verzoeken tot kwijtschelding of vermindering de vigerende wetgeving cor-
rect heeft toegepast en geen sprake is van een fout.

Conclusie

385 Het arbeidshof beslist niet wettig dat het hoofdberoep van de eiseres ongegrond is
in zoverre het op de beslissing van de eerste rechter over de tegenvordering be-
trekking heeft, en verklaart de tegenvordering van de eiseres niet wettig onge-
grond in zoverre zij slaat op de bijdrageopslagen, vaste vergoeding en interest
door de eiseres betaald na 26 april 2008 (schending van alle in de aanhef van het
390 middel als geschonden aangewezen bepalingen).

TOELICHTING

De in de tweede paragraaf van artikel 55 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, dat
395 betrekking heeft op de vermindering van de burgerlijke sancties op grond van uit-
zonderlijke omstandigheden, bepaalde voorwaarde dat de werkgever alle vervallen
socialezekerheidsbijdragen heeft betaald, geldt niet voor de toepassing van
de derde paragraaf van die bepaling, die betrekking heeft op de vermindering of
kwijtschelding van die sancties op grond van het bestaan van schuldvorderingen
400 t.a.v. overheidsdiensten, enerzijds (1°), en dwingende billijkheidsredenen en

405 dringende redenen van economisch belang, anderzijds (2°). Artikel 55, § 3 (1° en 2°), van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet stelt voor de vermindering of kwijtschelding van die sancties op één van die gronden niet als voorwaarde dat alle vervallen bijdragen moeten betaald zijn (net zoals artikel 55, § 1, derde lid, van datzelfde besluit, dat betrekking heeft op overmacht, evenmin die vereiste stelt, wat het arbeidshof overigens wel terecht aanneemt in het bestreden eindarrest (zie p. 9, punt 3.3.5, tweede zin, van het bestreden eindarrest van 23 oktober 2015).

410 De eerste drie paragrafen van artikel 55 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet dienen immers afzonderlijk gelezen te worden: het vereiste van betaling van alle vervallen bijdragen wordt enkel gesteld in de tweede paragraaf maar niet in (de eerste en) de derde paragraaf van het voornoemde artikel 55.

415 Het arbeidshof beslist dan ook niet wettig dat artikel 55, § 3, van het uitvoeringsbesluit de vermindering of kwijtschelding afhankelijk maakt van de betaling van alle vervallen bijdragen (p. 9, punt 3.3.7, eerste zin, van het bestreden eindarrest van 23 oktober 2015).

420 **Tweede middel (in ondergeschikte orde)**

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

425

- de artikelen 23, § 1, 25 en 28, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij wet van 8 juni 2008 en vóór de wijziging ervan bij wet van 20 juli 2015, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

430

- de artikelen 54, eerste lid, *54bis*, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 22 januari 2010, en 55, inzonderheid § 2 en § 3, beide paragrafen zowel in de versie toepasselijk vóór als na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009 en vóór de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 25 oktober 2011, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

435

Aangevochten beslissing

440

In het bestreden arrest van 23 oktober 2015 verklaart het arbeidshof het hoofdbe-
roep van de eiseres ongegrond in zoverre het op de beslissing van de eerste rechter
over de tegenvordering betrekking heeft. Het arbeidshof verklaart de tegenvorde-
ring van de eiseres ongegrond in zoverre zij slaat op de bijdrageopslagen, vaste
445 vergoeding en interest door de eiseres betaald na 26 april 2008. Het neemt die be-
slissing op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunt en die hier
beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende uit
het bestreden arrest van 23 oktober 2015:

450

*“3.3.7. Artikel 55, § 3 van het uitvoeringsbesluit maakt de verminde-
ring of kwijtschelding afhankelijk van de betaling van alle vervallen bijdra-
gen. Wanneer de [verweerder] in het verleden (d.w.z. in de periode tot
2002) hieraan zou zijn voorbijgegaan, kan dit geen recht scheppen voor
de [eiseres].*

455

*Deze voorwaarde was (en is) in casu niet vervuld. De [eiseres] is im-
mers thans nog altijd bijdragen verschuldigd voor de kwartalen 2010/1 en
2010/2.*

460

*De [eiseres] toont ook niet aan dat de voorwaarde in het verleden wél
vervuld was. Zij kan het de [verweerder] niet kwalijk nemen dat hij, bij ge-
breke aan andersluidende instructies van de [eiseres] zelf, de gedane be-
460 talingen altijd heeft toegerekend op de oudste schuld, overeenkomstig ar-
tikel 25 van de RSZ-wet. Nu hij de wet respecteerde, is er geen sprake
van enige fout.*

465

*3.3.8. De [verweerder] heeft bij het beoordelen van de in 2010 van de
[eiseres] uitgaande verzoeken tot kwijtschelding of vermindering de vige-
rende wetgeving correct toegepast. Er is geen sprake van een fout, in-
zonderheid wegens het schenden van het rechtszekerheidsbeginsel of
van een onredelijke wijze van handelen.”*

470

*(p. 9, punten 3.3.7 en 3.3.8, van het bestreden arrest van 23 okto-
ber 2015)*

Grieven

475

1. Dit tweede middel wordt aangevoerd voor zover uw Hof het eerste middel niet zou aannemen en aldus de in artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, bepaalde voorwaarde van betaling van alle vervallen bijdragen ook toepasselijk zou achten voor de toepassing van artikel 55, § 3, van dat besluit.

1.1. Artikel 23, § 1, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als de RSZ-wet, bepaalt dat de bijdrage van de werknemer door de werkgever bij iedere betaling van het loon wordt ingehouden, evenals dat deze aan de verweerder die bijdrage is verschuldigd, samen met de zijne.

Krachtens artikel 28, § 1, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij wet van 8 juni 2008, van de RSZ-wet, is de werkgever die de bijdragen niet binnen de door de Koning vastgestelde termijnen stort, aan de verweerder een bijdrageopslag en een verwijlinterest verschuldigd, waarvan de voorwaarden van toepassing bij koninklijk besluit worden vastgesteld.

Op grond van artikel 54, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, is de werkgever op de bijdragen die niet tijdig betaald zijn een bijdrageopslag van 10 % van hun bedrag verschuldigd, alsmede een verwijlinterest van 7 % per jaar, te rekenen vanaf het verstrijken van de betalingstermijnen tot op de dag waarop de betaling plaats heeft.

Krachtens artikel 28, § 2, van de RSZ-wet is de werkgever die de voorschotten van bijdragen niet binnen de door de Koning vastgestelde termijn stort, aan de verweerder een vaste vergoeding verschuldigd, waarvan het bedrag en de voorwaarden van toepassing bij koninklijk besluit worden vastgesteld.

Op grond van artikel 54*bis*, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 22 januari 2010, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet is de werkgever die voor een kwartaal voorschotten verschuldigd is en die

zijn verplichtingen ter zake niet nakomt, de verweerder een vaste vergoeding verschuldigd naar verhouding van de "schijf" van aangegeven bijdragen voor het betrokken kwartaal. Dat artikel bepaalt aldus de vaste vergoeding wegens het
515 niet tijdig betalen van voorschotten op bijdragen door de werkgever.

1.2. Overeenkomstig artikel 28, § 3, van de RSZ-wet bepaalt de Koning de voorwaarden waaronder de verweerder de werkgever vrijstelling of vermindering mag verlenen van de vaste vergoeding, de bijdrageopslag en de verwijlinteressen.

520

Krachtens artikel 55, § 2, eerste lid, zowel in de versie toepasselijk vóór als na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet kan de verweerder, wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven, het bedrag van de bijdrageopslagen en/of de vaste vergoeding bedoeld in artikel 54*bis* met ten hoogste 50 procent en het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteressen met ten hoogste 25 procent verminderen.
525 Die tweede paragraaf van dat artikel 55 bepaalt tevens in zijn eerste lid dat de verweerder dit nochtans enkel kan nadat de werkgever alle vervallen socialezekerheidsbijdragen heeft betaald (behalve, in de versie van de voornoemde bepaling toepasselijk na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, wanneer de vrij te stellen periode bijdragen betreft die vervallen in de drie eerste kwartalen 2009 en die het voorwerp uitmaken van betalingstermijnen toegestaan bij toepassing van artikel 43*octies* en volgende van het voornoemde besluit).

535

Krachtens artikel 55, § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet kan, volgens de versie van die bepaling toepasselijk vóór de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, de vermindering van het bedrag van de bijdrageopslagen en/of vaste vergoeding bedoeld in artikel 54*bis* met 50 procent door de verweerder op 100 procent worden gebracht, en kunnen, volgens de versie van die bepaling toepasselijk na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, de vermindering met 50 procent van het
540 bedrag van de bijdrageopslagen en/of de vaste vergoeding bedoeld in artikel 54*bis* en van het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteressen met 25 procent, voor zover deze betrekking hebben op de bijdragen vervallen tijdens de drie
545 eerste kwartalen 2009, door de verweerder op respectievelijk 100 procent en 50 procent worden gebracht, (1°) wanneer de werkgever, ter verantwoording, het bewijs levert dat op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale openbare instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een

550 gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967, of (2°) wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van
555 stemmen getroffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang bij wijze van uitzondering, verantwoord is.

Krachtens artikel 25 van de RSZ-wet wordt de betaling op de oudste schuld toegerekend bij ontstentenis van een schriftelijk gedane toerekening, op het ogenblik van de betaling, door de schuldenaar van verschillende schulden. Op grond van diezelfde bepaling mag de werkgever in geen geval zijn betaling voor een bepaalde regeling bestemmen.

565 Uit de samenlezing van het artikel 55, § 2 en § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, in die zin geïnterpreteerd dat de in de tweede paragraaf van dat artikel 55 voor de vermindering van de burgerlijke sancties bestaande in de bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en verwijlinteressen bepaalde voorwaarde van betaling van alle vervallen bijdragen ook geldt voor de toepassing van de in de derde paragraaf van dat artikel 55 bepaalde vermindering of kwijtschelding van die sancties
570 en op grond waarvan enkel als voorwaarde voor die vermindering of kwijtschelding wordt gesteld dat de vervallen bijdragen zelf moeten betaald zijn, en dus niet dat de bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten waarvoor vermindering of kwijtschelding wordt gevraagd ook eerst moeten betaald zijn, met het artikel 25
575 van de RSZ-wet, volgt dat betalingen op grond van dat artikel 25 enkel dienen toegerekend te worden op de oudste schuld voor zover die oudste schuld bestaat in de in artikel 23, § 1, van de RSZ-wet bedoelde socialezekerheidsbijdragen zelf, en dus niet voor zover die oudste schuld bestaat in de in de artikelen 28, § 1, van de RSZ-wet en 54, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bedoelde bijdrageopslagen en interesten, en in de in de artikelen 28, § 2, van de RSZ-wet en 54bis van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bedoelde vaste vergoedingen waarvoor
580 op grond van het voornoemde artikel 55 vermindering of kwijtschelding werd gevraagd.

585

Door een door de werkgever gedane betaling wel toe te rekenen op de oudste schuld bestaande in bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten waarvoor

590 op grond van het voornoemde artikel 55 een vermindering of kwijtschelding werd
gevraagd, zou immers als voorwaarde voor die vermindering of kwijtschelding
worden gesteld dat (ook) die bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten
zelf eerst moeten betaald zijn, wat strijdig zou zijn met het voornoemde artikel 55,
§ 2 en § 3, op grond waarvan enkel als voorwaarde voor die vermindering of
595 kwijtschelding wordt gesteld dat de vervallen bijdragen zelf moeten betaald zijn,
en dus niet dat de bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten waarvoor
vermindering of kwijtschelding wordt gevraagd ook eerst moeten betaald zijn.

2. De eiseres voerde in haar “tweede conclusie na heropening debatten” voor het
600 arbeidshof aan dat de ontheffing telkens werd geweigerd omwille van een open-
staand debetsaldo, te wijten aan de door de verweerder gehanteerde politiek
waarbij een vermindering of kwijtschelding van de burgerlijke sancties niet enkel
afhankelijk werd gesteld van de voorafgaande betaling van alle bijdragen (hoofd-
sommen), maar ook van de voorafgaande betaling van alle burgerlijke sancties
waarvoor de kwijtschelding werd gevraagd, en dus met andere woorden dat de
605 verweerder vanaf 2001 datgene wat kwijtgescholden had kunnen worden, niet
heeft willen kwijtschelden zonder het vooraf betaald te krijgen (blz. 5, nr. 6, van
de “tweede conclusie na heropening debatten” in hoger beroep van de eiseres).

Na in het bestreden arrest van 23 oktober 2015 geoordeeld te hebben dat artikel
610 55, § 3, van het uitvoeringsbesluit RSZ-wet de vermindering of kwijtschelding af-
hankelijk maakt van de betaling van alle vervallen bijdragen, beslist het arbeids-
hof dat deze voorwaarde in casu niet was (en is) vervuld, dat de eiseres ook niet
aantoont dat de voorwaarde in het verleden wél vervuld was, dat zij het de ver-
weerder niet kwalijk kan nemen dat hij, bij gebreke van andersluidende instructies
615 van de eiseres zelf, de gedane betalingen altijd heeft toegerekend op de oudste
schuld, overeenkomstig artikel 25 van de RSZ-wet, en dat er geen sprake is van
enige fout nu hij de wet respecteerde (p. 9, punt 3.3.7, van het bestreden arrest van
23 oktober 2015).

620 Aangezien uit de samenlezing van het op grond van artikel 28, § 3, van de RSZ-
wet aangenomen artikel 55, § 2 en § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, in die
zin geïnterpreteerd dat de in de tweede paragraaf van dat artikel 55 voor de ver-
mindering van de burgerlijke sancties bestaande in de bijdrageopslagen, vaste
vergoedingen en verwijlinteresten bepaalde voorwaarde van betaling van alle ver-
625 vallen bijdragen ook geldt voor de toepassing van de in de derde paragraaf van dat
artikel 55 bepaalde vermindering of kwijtschelding van die sancties en op grond
waarvan enkel als voorwaarde voor die vermindering of kwijtschelding wordt ge-

630 stelt dat de vervallen bijdragen zelf moeten betaald zijn, en dus niet dat de bijdra-
geopslagen, vaste vergoedingen en interesten waarvoor vermindering of kwijts-
schelding wordt gevraagd ook eerst moeten betaald zijn, met het artikel 25 van de
RSZ-wet, volgt dat betalingen op grond van dat artikel 25 enkel dienen toegere-
kend te worden op de oudste schuld voor zover die oudste schuld bestaat in de in
artikel 23, § 1, van de RSZ-wet bedoelde socialezekerheidsbijdragen zelf, en dus
niet voor zover die oudste schuld bestaat in de in de artikelen 28, § 1, van de RSZ-
635 wet en 54, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bedoelde bijdrageopsla-
gen en interesten, en in de in de artikelen 28, § 2, van de RSZ-wet en 54bis van
het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bedoelde vaste vergoedingen waarvoor op grond
van het voornoemde artikel 55 vermindering of kwijtschelding werd gevraagd,
640 schendt het arbeidshof de voornoemde bepalingen door te beslissen dat de eiseres
het de verweerder niet kwalijk kan nemen dat hij, bij gebreke van andersluidende
instructies van haarzelf, de gedane betalingen altijd heeft toegerekend op de oud-
ste schuld, overeenkomstig artikel 25 van de RSZ-wet, ook al bestond die oudste
schuld in bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en/of interesten waarvoor vermin-
645 dering of kwijtschelding werd gevraagd, en aldus als voorwaarde voor die ver-
mindering of kwijtschelding te stellen dat ook die bijdrageopslagen, vaste vergoe-
dingen en/of interesten zelf eerst moeten betaald zijn, en op grond daarvan te be-
slissen dat de verweerder de wet respecteerde en geen sprake is van enige fout.

Conclusie

650 Het arbeidshof beslist niet wettig dat het hoofdberoep van de eiseres ongegrond is
in zoverre het op de beslissing van de eerste rechter over de tegenvordering van de
eiseres betrekking heeft, en verklaart de tegenvordering van de eiseres niet wettig
ongegegrond in zoverre zij slaat op de bijdrageopslagen, vaste vergoeding en inte-
rest door de eiseres betaald na 26 april 2008 (schending van alle in de aanhef van
655 het middel als geschonden aangewezen bepalingen).

TOELICHTING

660 Het tweede middel wordt enkel in ondergeschikte orde aangevoerd, met name
voor zover uw Hof het eerste middel niet zou aannemen en aldus de in artikel 55,
§ 2, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bepaalde voorwaarde van betaling van
alle vervallen bijdragen ook toepasselijk zou achten voor de toepassing van artikel
55, § 3, van dat besluit.

665

Op grond van artikel 25 van de RSZ-wet wordt, bij ontstentenis van een schriftelijk gedane toerekening, op het ogenblik van de betaling, door de schuldenaar van verschillende schulden, de betaling op de oudste schuld toegerekend.

670 Het in artikel 25 van de RSZ-wet bepaalde beginsel van toerekening van de betalingen op de oudste schuld geldt niet voor de burgerlijke sancties bestaande in bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten, waarvoor op grond van artikel 55 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet vermindering of kwijtschelding werd gevraagd, maar geldt enkel voor de bijdragen zelf. Door een toerekening op
675 grond van het voornoemde artikel 25 van een gedane betaling op de oudste schuld bestaande in bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten waarvoor een vermindering of kwijtschelding werd gevraagd, zou als voorwaarde voor die vermindering of kwijtschelding worden gesteld dat ook die bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten zelf eerst moeten betaald zijn. Artikel 55, § 2,
680 en bij uitbreiding § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet stelt voor de vermindering of kwijtschelding van de bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten enkel als voorwaarde dat de vervallen bijdragen zelf moeten betaald zijn, maar niet dat die bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten ook eerst moeten betaald zijn. De toepassing van het in artikel 25 van de RSZ-wet bepaalde
685 beginsel van toerekening van de betalingen op de oudste schuld bestaande in de bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten, waarvoor op grond van het voornoemde artikel 55 vermindering of kwijtschelding werd gevraagd, zou dus tot het niet-verantwoorde gevolg leiden dat een vermindering of kwijtschelding van die burgerlijke sancties niet enkel afhankelijk wordt gesteld van de voorafgaande
690 betaling van alle bijdragen (hoofdsommen) maar ook van de voorafgaande betaling van alle burgerlijke sancties waarvoor vermindering of kwijtschelding werd gevraagd. Op grond van het voornoemde artikel 25 dienen betalingen dan ook enkel toegerekend te worden op de oudste schuld voor zover die oudste schuld bestaat in socialezekerheidsbijdragen zelf, en dus niet voor zover die oudste
695 schuld bestaat in bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten waarvoor vermindering of kwijtschelding werd gevraagd.

Overigens zou de toerekening van de (beperkte) betalingen op de bijdrageopslagen, vaste vergoedingen en interesten waarvoor vermindering of kwijtschelding
700 werd gevraagd (en dus niet op de bijdragen zelf), in geval van opeenvolgende schulden ertoe kunnen leiden dat nooit kan voldaan zijn aan de voor de vermindering of kwijtschelding gestelde voorwaarde van betaling van alle vervallen bijdragen zelf, wat niet verantwoord is: toerekening op die burgerlijke sancties

houdt immers in dat geen toerekening geschiedt op de bijdragen zelf, zodat die
 705 bijdragen steeds onbetaald blijven en nooit aanspraak zou kunnen gemaakt worden op de vermindering of kwijtschelding van de sancties.

Derde middel

710

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

- 715 - artikel 28, § 1, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij wet van 8 juni 2008, en § 3, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders
- 720 - de artikelen 54, eerste lid, en 55, inzonderheid § 1, derde lid, § 2, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009 en vóór de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 25 oktober 2011, en § 3, in de versie toepasselijk na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der
- 725 arbeiders
- artikel 6, 1, van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955
- 730 - de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 van de gecoördineerde Grondwet
- de artikelen 580, 1°, en 607 van het Gerechtelijk Wetboek
- het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten, zoals o.m. neergelegd in de hierboven vermelde artikelen van de gecoördineerde Grondwet
- 735 - voor zoveel als nodig, artikel 14, 1., van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerlijke en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981

740

Aangevochten beslissing

745 In het bestreden arrest van 23 oktober 2015 verklaart het arbeidshof het hoofdberoep van de eiseres ongegrond in zoverre het op de beslissing van de eerste rechter over de tegenvordering betrekking heeft. Het arbeidshof verklaart de tegenvordering van de eiseres ongegrond in zoverre zij slaat op de bijdrageopslagen, vaste vergoeding en interest door de eiseres betaald na 26 april 2008. Het neemt die beslissing op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunt en die hier
750 beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende uit het bestreden arrest van 23 oktober 2015:

755 *“3.3.4. De rechtsmacht van het arbeidshof verschilt naargelang het de beoordeling betreft van de beslissing van de [verweerder] over enerzijds de “gewone” bijdrageopslagen à 10 % in artikel 28, § 1 van de RSZ-wet (en artikel 54, eerste lid van zijn uitvoeringsbesluit) en de vaste vergoeding wegens het niet tijdig betalen van voorschotten (art. 54bis KB 28 november 1969), en anderzijds de verwijlinterest in artikel 28, § 1 van de RSZ-wet (en artikel 54, eerste lid van het uitvoeringsbesluit). De wet bestempelt al die vergoedingen als “burgerlijke sancties” maar in feite gaat het om “administratieve sancties”.*

765 *Artikel 6.1 EVRM bevat een autonoom begrip “strafvervolging” dat primeert op andersluidende internrechtelijke kwalificaties [...]. De kwalificatie als “strafzaak” is meer bepaald afhankelijk van de vraag of de overtreden norm een algemeen karakter heeft en of de sanctie een preventief en repressief doel nastreeft, alsook van de aard en de ernst van de sanctie [...].*

770 *Aan het “algemene” karakter van de sanctie kan in casu niet getwijfeld worden: zij treft alle aan de verplichting tot het betalen van rsz-bijdragen onderworpen personen.*

775 *Cruciaal is de vraag van het preventief/repressief karakter van de sanctie. Het Grondwettelijk Hof heeft in een arrest van 22 januari 2003 [...] geweigerd de sanctie dit karakter toe te kennen omdat zij in werke-*

780 *lijkheid een forfaitair geraamde schade zou vergoeden. Afgezien van het
feit dat dit hof de bevoegdheid mist om de wet te interpreteren [...], is het
voornoemde arrest lapidair en omzeggens niet gemotiveerd [...]. Het ar-
beidshof kan zich echter wel aansluiten bij de visie dat sommige bijdrage-
opslagen louter het karakter van een schadevergoeding hebben. Dit is
meer bepaald het geval met deze in artikel 54ter van het KB van 28 no-
vember 1969: het niet tijdig indienen van een kwartaalaangifte of het in-
dienen van een onjuiste aangifte veroorzaakt zonder twijfel een schade in
785 de vorm van bijkomende administratieve kosten waardoor de in gebreke
blijvende werkgever een vergoeding verschuldigd is.*

790 *Anders is het evenwel met de “gewone” bijdrageopslagen in artikel
28, § 1 van de RSZ-wet. Zonder twijfel zouden ook deze opslagen deels een
vergoeding kunnen vormen voor door de nalatigheid van de werkgever
veroorzaakte schade. Zij blijken echter in hoofdzaak een repres-
sief/preventief karakter te bezitten. Inderdaad is de verhoging een vast
percentage van het bedrag van de bijdragen en is er aldus geen verband
795 met de omvang van de schade die de [verweerder] kan hebben opgelopen,
die niet kan afhangen van de hoogte van de bijdragen [...]. Er weze opge-
merkt dat de schade die het gevolg is van de laattijdige betaling door de
wettelijke intrest wordt vergoed (zie 4.2.3). Hetzelfde moet worden gezegd
met betrekking tot de vaste vergoeding in artikel 54bis van het uitvoe-
ringsbesluit. Weliswaar is hier geen sprake van een procentuele verhoging
800 doch wel van een forfaitaire vergoeding die stijgt naargelang het bedrag
van de aangegeven bijdragen hoger wordt, zodat zij schommelt tussen
123,95 euro en 12.394,68 euro. Ook een op deze wijze bepaalde vergoe-
ding heeft hoofzakelijk een repressief/preventief karakter omdat ook hier
de omvang van de door de [verweerder] geleden schade niet in verhouding
805 staat tot de zwaarte van de sanctie.*

*Artikel 6.1 EVRM geldt niet voor zeer lichte sancties (en niet omge-
keerd: enkel wanneer er van zeer zware sancties sprake is). De voormelde
verhogingen kunnen niet als licht aangezien worden.*

810

*Dit leidt tot het besluit dat het opleggen van de gewone bijdrageop-
slagen en de vaste vergoeding moet aangezien worden als het instellen van
een strafvervolgning.*

815 *De voornoemde overwegingen leiden vanzelf tot de conclusie dat een
rechter – die, gelet op de bevoegdheidsverdeling in het Gerechtelijk Wet-
boek, slechts de arbeidsrechter kan zijn [...] – over een volle rechtsmacht
moet beschikken bij het beoordelen van (inzonderheid) de vraag of de
sanctie in casu door de zwaarte van de inbreuk wordt verantwoord [...].*
820 *Dat de [verweerder] bij het afzien of verminderen van bijdrageopslagen
een discretionaire bevoegdheid zou hebben of dat de rechter ten aanzien
van diens beslissingen slechts een marginaal controlerecht zou hebben,
kan aldus niet worden aanvaard.*

825 *Dit alles geldt evenwel niet voor de verwijlintrest. Het gaat hier evi-
dent enkel om een vergoeding voor de door de laattijdige betaling veroor-
zaakte schade en de rechter heeft terzake slechts een marginaal controle-
recht.*

830 *3.3.5. [...] Wat de kwijschelding van de intrest betreft, heeft dit hof
echter geen beslissingsmacht die het in de plaats van die van de [verwee-
der] kan stellen, gelet op diens discretionaire bevoegdheid ter zake, tenzij
de wettigheid van de beslissing om een andere reden, zoals een onjuiste
toepassing van de wettelijke bepalingen, zou zijn aangetast, doch uit wat
835 volgt, zal blijken dat dit niet het geval is. De mogelijke betwisting is in ca-
su dus beperkt tot het al dan niet verschuldigd zijn van de bijdrageopsla-
gen en de vaste vergoeding.”*

(p. 7, punt 3.3.4 t.e.m. p. 9, punt 3.3.5, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015)

840

Grieven

Eerste onderdeel

845

1.1.1. Krachtens artikel 28, § 1, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij wet van 8 juni 2008, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als de RSZ-wet, is de werkgever die de bijdragen
850 niet binnen de door de Koning vastgestelde termijnen stort, aan de verweerder een

verwijlinterest verschuldigd, waarvan de voorwaarden van toepassing bij koninklijk besluit worden vastgesteld.

855 Op grond van artikel 54, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, hieronder afgekort als het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, is de werkgever op de bijdragen die niet tijdig betaald zijn een verwijlinterest van 7 % per jaar verschuldigd, te rekenen vanaf het verstrijken van de betalingstermijnen tot op de dag
860 waarop de betaling plaats heeft.

Artikel 6, 1, van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hieronder afgekort als het EVRM, bepaalt dat
865 bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging eenieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

870

Om te bepalen of sprake is van een strafvervolging in de zin van artikel 6, 1, van het EVRM kan rekening worden gehouden met de interne kwalificatie van de inbreuk, de aard van de inbreuk en de aard en de ernst van de sanctie. Om te bepalen of een sanctie een strafsancie in de zin van artikel 6, 1, van het EVRM uitmaakt,
875 moet meer bepaald nagegaan worden of ze (1) niet slechts een bepaalde groep met een particulier statuut betreft, (2) een bepaald gedrag voorschrijft en op de naleving ervan een sanctie is gesteld, (3) niet alleen maar een vergoeding in geld van een schade betreft, maar essentieel ertoe strekt te straffen om de herhaling van gelijkaardige handelingen te voorkomen, (4) steunt op een norm met een algemeen
880 karakter, waarvan het oogmerk terzelfdertijd preventief en repressief is, en (5) zeer zwaar is gelet op het bedrag ervan.

De verplichting tot betaling van socialezekerheidsbijdragen binnen de voorgeschreven termijn, richt zich tot alle bijdrageplichtige werkgevers en opdrachtgevers en dus niet tot een bepaalde groep met een bijzonder statuut. De norm heeft
885 aldus een algemene draagwijdte en schrijft een bepaald gedrag (tijdige betaling van socialezekerheidsbijdragen) voor waaraan sancties gekoppeld zijn in geval van niet-naleving (onder meer verwijlinteressen).

890 De in de artikelen 28, § 1, van de RSZ-wet en 54, eerste lid, van het Uitvoerings-
besluit RSZ-wet bedoelde verwijlinteresten zijn niet louter bedoeld als geldelijke
vergoeding voor de door de laattijdige betaling geleden schade, maar beogen in
essentie te bestraffen om het zich opnieuw voordoen van dergelijke inbreuken te
voorkomen. Met de verwijlinteresten wordt dus een repressief (bestraffend) en
895 preventief doel nagestreefd. Die interesten hebben geen louter schadeherstellend
karakter.

De verwijlinteresten zijn aanzienlijk, aangezien zij 7 % per jaar bedragen. De
sanctie is dus dermate zwaar dat de inbreuk normaal als strafrechtelijk moet wor-
900 den beschouwd. De laattijdige betaling door de werkgever van de door hem ver-
schuldigde socialezekerheids-bijdragen maakt inderdaad ook een misdrijf uit.

De verwijlinteresten die door de werkgever op grond van de artikelen 28, § 1, van
de RSZ-wet en 54, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet verschuldigd
905 zijn bij laattijdige betaling van de door hem verschuldigde socialezekerheidsbij-
dragen, dienen aldus als een “strafvervolging” in de zin van artikel 6, 1, van het
EVRM te worden beschouwd.

Overigens, als de verwijlinteresten niet als zodanig te beschouwen zijn, dan be-
910 treft een geding daarover “het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplich-
tingen” van de werkgevers en valt het als zodanig onder de toepassing van artikel
6, 1, van het EVRM.

Artikel 6, 1, van het EVRM waarborgt de toegang tot een rechter die beschikt
915 over volle rechtsmacht. Een rechter heeft volle rechtsmacht wanneer hij de macht
heeft om de voor hem gebrachte betwisting in al haar aspecten, zowel feitelijke als
juridische, te onderzoeken. De rechter die uitspraak doet over de verschuldigd-
heid, vermindering of kwijtschelding van verwijlinteresten, beschikt dus over een
volle, en dus niet slechts over een marginale, rechtsmacht.

920

1.1.2. Overeenkomstig artikel 28, § 3, van de RSZ-wet bepaalt de Koning de
voorwaarden waaronder de verweerder de werkgever vrijstelling of vermindering
mag verlenen van onder meer de verwijlinteresten.

925 Op grond van artikel 55, § 1, derde lid, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet mag de verweerder afzien van de betaling van de burgerlijke sancties bestaande in de verwijlinteressen bedoeld bij artikel 54, eerste lid, van dat besluit wanneer de werkgever aantoont dat hij wegens behoorlijk bewezen overmacht, onmogelijk zijn verplichtingen heeft kunnen nakomen binnen de vastgestelde termijn.

930

Krachtens artikel 55, § 2, eerste lid, zowel in de versie toepasselijk vóór als in die van toepassing na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet kan de verweerder, wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven, het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteressen met ten hoogste 25 procent verminderen.

935

940 Krachtens artikel 55, § 3, in de versie toepasselijk na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 13 februari 2009, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet kan de vermindering van het bedrag van de nog verschuldigde verwijlinteressen met 25 procent, voor zover deze betrekking hebben op de bijdragen vervallen tijdens de drie eerste kwartalen 2009, door de verweerder op 50 procent worden gebracht, (1°) wanneer de
945 werkgever, ter verantwoording, het bewijs levert dat op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale openbare instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16
950 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967, of (2°) wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen getroffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens
955 dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang bij wijze van uitzondering, verantwoord is.

1.1.3. Krachtens de artikelen 580, 1°, en 607 van het Gerechtelijk Wetboek nemen de arbeidsrechtbank in eerste aanleg en het arbeidshof in hoger beroep kennis van
960 de geschillen betreffende de verplichtingen van de werkgevers en van de personen die met hen hoofdelijk aansprakelijk zijn gesteld voor de betaling van de bijdragen, opgelegd door de wetgeving inzake sociale zekerheid.

965 Aangezien een geschil betreffende de verschuldigdheid, vermindering of kwijtschelding van verwijlinteressen wegens laattijdige betaling door de werkgever van de door hem verschuldigde socialezekerheidsbijdragen een dergelijk geschil betreft, zijn de arbeidsrechtbank in eerste aanleg en het arbeidshof in hoger beroep bevoegd om kennis te nemen van een dergelijk geschil.

970 De omvang van deze krachtens de artikelen 580, 1°, en 607 van het Gerechtelijk Wetboek aan de arbeidsrechtbank en het arbeidshof toegekende bevoegdheid, wordt mee bepaald door de aard van de aan de verweerder als bestuur toekomende bevoegdheid bij de vermindering of kwijtschelding van de verwijlinteressen.

975 Een bestuur beschikt bij het nemen van een beslissing enkel over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid wanneer dat orgaan beschikt over een beleidsvrijheid die het de mogelijkheid biedt zelf te oordelen over de wijze waarop het zijn bevoegdheid uitoefent en de meest geschikt lijkende oplossing te kiezen binnen de door de wet gestelde grenzen.

980

De verweerder oefent bij zijn beslissing omtrent de al dan niet vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen op grond van artikel 55, § 1, derde lid, § 2 en § 3 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, geen loutere discretionaire en onaantastbare bevoegdheid uit. Op dat vlak
985 komt aan de verweerder geen volledige beleidsvrijheid toe.

Aangezien de verweerder niet beschikt over een discretionaire en onaantastbare beoordelingsbevoegdheid bij het nemen van de beslissing tot al dan niet vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen op grond van artikel 55, § 1, derde lid, § 2 en § 3 van het Uitvoeringsbesluit
990 RSZ-wet, kunnen de arbeidsgerechten, wanneer zij over een dergelijk geschil uitspraak moeten doen, krachtens het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten en de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 van de gecoördineerde Grondwet, een toezicht met volle rechtsmacht uitoefenen
995 op de beslissing van de verweerder, en is aldus, mits het recht van verdediging wordt geëerbiedigd evenals de grenzen van het geding zoals de partijen die heb-

ben vastgesteld, alles wat tot de beoordelingsbevoegdheid van de verweerder behoort, onderworpen aan het toezicht van de rechter.

1000 1.2. Het arbeidshof beslist in het bestreden arrest van 23 oktober 2015 dat zijn rechtsmacht verschilt naargelang het de beoordeling betreft van de beslissing van de verweerder over enerzijds de “gewone” bijdrageopslagen aan 10 % in artikel 28, § 1, van de RSZ-wet (en artikel 54, eerste lid, van zijn uitvoeringsbesluit) en de vaste vergoeding wegens het niet-tijdig betalen van voorschotten (artikel 54bis

1005 van het koninklijk besluit van 28 november 1969), en anderzijds de verwijlinterest in artikel 28, § 1, van de RSZ-wet (en artikel 54, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit) (p. 7, punt 3.3.4, eerste zin, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015).

Na geoordeeld te hebben dat het opleggen van de gewone bijdrageopslagen en de vaste vergoeding moet aangezien worden als het instellen van een strafvervolgung,

1010 zodat de arbeidsrechter over een volle rechtsmacht moet beschikken bij het beoordelen van (inzonderheid) de vraag of de sanctie *in casu* door de zwaarte van de inbreuk wordt verantwoord en niet kan worden aanvaard dat de verweerder bij het afzien of verminderen van bijdrageopslagen een discretionaire bevoegdheid zou hebben of dat de rechter ten aanzien van diens beslissingen slechts een marginaal controlerecht zou hebben (p. 7, midden t.e.m. p. 8, laatste alinea, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015), beslist het arbeidshof dat zijn voornoemde op de bijdrageopslagen en vaste vergoedingen betrekking hebbende zienswijze evenwel niet geldt voor de verwijlinterest (p. 9, eerste alinea, eerste zin, van het bestreden

1015 arrest van 23 oktober 2015). Volgens het arbeidshof gaat het hier evident enkel om een vergoeding voor de door de laattijdige betaling veroorzaakte schade en heeft de rechter “terzake” slechts een marginaal controlerecht (p. 9, eerste alinea, tweede zin, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015).

1025 Het arbeidshof beslist tevens dat het wat de kwijtschelding van de interest betreft geen beslissingsmacht heeft die het in de plaats van die van de verweerder kan stellen, gelet op diens discretionaire bevoegdheid ter zake, tenzij de wettigheid van de beslissing om een andere reden, zoals een onjuiste toepassing van de wettelijke bepalingen, zou zijn aangetast, maar uit wat volgt zal blijken dat dit niet het

1030 geval is (p. 9, punt 3.3.5, derde zin, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015). Het arbeidshof besluit dat de mogelijke betwisting *in casu* dus beperkt is tot het al dan niet verschuldigd zijn van de bijdrageopslagen en de vaste vergoeding (p. 9, punt 3.3.5, laatste zin, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015).

1035 Aangezien

(1) de verwijlinteressen die door de werkgever op grond van de artikelen 28, § 1, van de RSZ-wet en 54, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet verschuldigd zijn bij laattijdige betaling van de door hem verschuldigde socialezekerheidsbijdragen, geen loutere vergoeding voor de door de laattijdige betaling veroorzaakt schade uitmaken maar ook een preventief en repressief (bestraffend) doel nastreven en bijgevolg als een “strafvervolging” in de zin van artikel 6, 1, van het EVRM dienen te worden beschouwd, minstens een geding daarover “het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen” van de werkgevers betreft en als zodanig onder de toepassing valt van artikel 6, 1, van het EVRM, dat het recht op toegang tot een rechter met volle rechtsmacht verzekert, en

(2) de verweerder niet beschikt over een discretionaire en onaantastbare beoordelingsbevoegdheid bij het nemen van de beslissing tot al dan niet vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen op grond van (het op grond van artikel 28, § 3, van de RSZ-wet aangenomen) artikel 55, § 1, derde lid, § 2 en § 3 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, en

(3) uit artikel 6, 1, van het EVRM, het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten en de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 van de gecoördineerde Grondwet, volgt dat de bevoegdheid door de artikelen 580, 1°, en 607 van het Gerechtelijk Wetboek aan de arbeidsrechtbank en het arbeidshof verleend om kennis te nemen van een geschil betreffende de vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen, de beoordeling met volle, en dus niet slechts marginale, rechtsmacht inhoudt van de niet-discretionaire beslissing van de verweerder tot al dan niet vermindering of kwijtschelding van de verwijlinteressen,

schenkt het arbeidshof de voornoemde bepalingen en het voornoemde algemeen rechtsbeginsel door te beslissen dat de verwijlinterest enkel een vergoeding betreft voor de door de laattijdige betaling veroorzaakte schade en de rechter “terzake” slechts een marginaal controlerecht heeft, dat het wat de kwijtschelding van de interest betreft echter geen beslissingsmacht heeft die het in de plaats van die van de verweerder kan stellen, gelet op diens discretionaire bevoegdheid ter zake, en dat de mogelijke betwisting *in casu* dus beperkt is tot het al dan niet verschuldigd zijn van de bijdrageopslagen en de vaste vergoeding.

1070

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat het hoofdberoep van de eiseres ongegrond is in zoverre het op de beslissing van de eerste rechter over de tegenvordering be-

1075 trekking heeft, en verklaart de tegenvordering van de eiseres niet wettig ongegrond in zoverre zij slaat op de bijdrageopslagen, vaste vergoeding en interest door de eiseres betaald na 26 april 2008 (schending van alle in de aanhef van het middel als geschonden aangewezen bepalingen en algemeen rechtsbeginsel).

1080 **Tweede onderdeel (in ondergeschikte orde)**

1085 2.1. Dit tweede onderdeel wordt aangevoerd voor zover uw Hof, in tegenstelling tot het eerste onderdeel, zou oordelen dat de verweerder bij het nemen van de beslissing tot al dan niet vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen op grond van (het op grond van artikel 28, § 3, van de RSZ-wet aangenomen) artikel 55, § 1, derde lid, § 2 en § 3 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, wel beschikt over een discretionaire en onaantastbare beoordelingsbevoegdheid.

1090

1095 Uit het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten en de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 van de gecoördineerde Grondwet, vloeit voort dat een arbeidsgerecht dat kennis neemt van een geschil over een beslissing die een bestuursorgaan, zoals de verweerder, genomen heeft op grond van een hem toevertrouwde discretionaire bevoegdheid, niet enkel bevoegd is toezicht te houden op de wettigheid van de bestreden beslissing, maar ook bevoegd is na te gaan of het bestuur bij het uitoefenen van een hem toegekende discretionaire bevoegdheid niet kennelijk onredelijk of kennelijk willekeurig heeft gehandeld. Het toezicht door een arbeidsgerecht op een discretionaire beslissing van een bestuursorgaan is dus niet beperkt tot een louter toezicht op de wettigheid ervan.

1105 Een arbeidsgerecht dat kennis neemt van een geschil over een beslissing die de verweerder genomen heeft op grond van de hem toevertrouwde discretionaire bevoegdheid tot het al dan niet verlenen van vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen, is dus niet enkel bevoegd toezicht te houden op de wettigheid van die bestreden beslissing maar is ook bevoegd na te gaan of de verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid niet kennelijk onredelijk of kennelijk willekeurig heeft gehandeld.

1110

2.2. Het arbeidshof beslist in het bestreden arrest van 23 oktober 2015 dat het wat de kwijtschelding van de interest betreft, geen beslissingsmacht heeft die het in de plaats van die van de verweerder kan stellen, gelet op diens discretionaire bevoegdheid ter zake, tenzij de wettigheid van de beslissing om een andere reden, zoals een onjuiste toepassing van de wettelijke bepalingen, zou zijn aangetast, maar uit wat volgt zal blijken dat dit niet het geval is (p. 9, punt 3.3.5, derde zin, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015). Het arbeidshof beslist aldus dat het, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verweerder, enkel de wettigheid van de beslissing van de verweerder kan nagaan.

Door te beslissen dat het, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verweerder, enkel de wettigheid van de beslissing van de verweerder kan nagaan, schendt het arbeidshof het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten en de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 van de gecoördineerde Grondwet, waaruit voortvloeit dat een arbeidsgerecht dat kennis neemt van een geschil over een beslissing die een bestuursorgaan, zoals de verweerder, genomen heeft op grond van een toevertrouwde discretionaire bevoegdheid, niet enkel bevoegd is toezicht te houden op de wettigheid van de bestreden beslissing, maar ook bevoegd is na te gaan of het bestuur bij het uitoefenen van de hem toegekende discretionaire bevoegdheid niet kennelijk onredelijk of kennelijk willekeurig heeft gehandeld.

Conclusie

Het arbeidshof beslist niet wettig dat het hoofdberoep van de eiseres ongegrond is in zoverre het op de beslissing van de eerste rechter over de tegenvordering betrekking heeft, en verklaart de tegenvordering van de eiseres niet wettig ongegrond in zoverre zij slaat op de bijdrageopslagen, vaste vergoeding en interest door de eiseres betaald na 26 april 2008 (schending van alle in de aanhef van het middel als geschonden aangewezen bepalingen en algemeen rechtsbeginsel).

TOELICHTING

1145 *Met betrekking tot het eerste onderdeel*

1150 1.1. De werkgever die de door hem verschuldigde socialezekerheidsbijdragen niet
tijdig betaalt, is op grond van de artikelen 28, § 1, van de RSZ-wet en 54, eerste
lid, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet, een verwijlinterest van 7 % per jaar ver-
schuldigd.

1155 Artikel 6, 1, van het EVRM, bepaalt dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke
rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen
hem ingestelde strafvervolging een ieder recht heeft op een eerlijke en openbare
behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke
en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

1160 Om uit te maken of sprake is van een “strafvervolging” in de zin van artikel 6 van
het EVRM, mag niet enkel worden gelet op de interne kwalificatie van de sanctie.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hieronder afgekort als het
EHRM) heeft aan de term “strafvervolging” een autonome betekenis toegekend.
Het EHRM stelt in beginsel drie criteria voorop:

- (1) de interne kwalificatie van de inbreuk: is de overtreden norm opgenomen in
het strafrecht van de betrokken staat?
- 1165 (2) de aard van de inbreuk: heeft de strafbaarstelling een algemene of beperkte
draagwijdte? Wordt met de sanctie een repressief of enkel een preventief doel
nagestreefd?
- 1170 (3) de ernst van de sanctie: is de sanctie dermate zwaar dat de inbreuk normaal
als strafrechtelijk moet worden beschouwd? (zie o.m. Hof Mensenrechten,
Engel t. Nederland, arrest van 8 juni 1976, *Publ. Hof*, Serie A, Vol. 22; Hof
Mensenrechten, Ozturk t. Duitsland, arrest van 21 februari 1984, *Publ. Hof*
1984, Serie A, nr. 73)

1175 Er dient niet noodzakelijk aan al deze criteria voldaan te zijn (zie o.m. Hof Men-
senrechten, Lutz, arrest van 25 augustus 1987, *Publ. Hof*, Serie A, nr. 123). De
toetsing hangt af van de betrokken inbreuk en sanctie. In sommige omstandighe-
den kan bij voorbeeld de potentiële sanctie dermate zwaar zijn dat het niet nodig
is de andere toetsingscriteria toe te passen. Ook een internrechtelijke kwalificatie
van een inbreuk of sanctie als strafrechtelijk, volstaat op zich al om de conclusie
1180 te verantwoorden dat het om een strafvervolging gaat in de zin van artikel 6 van
het EVRM. Het is maar in meer twijfelachtige gevallen dat alle criteria moeten
worden onderzocht. En dan kan het zijn dat, apart beschouwd, geen enkel criteri-
um de doorslag geeft in deze of gene zin, maar dat samen beschouwd er toch

1185 sprake is van een strafvervolging (J. PUT, *Administratieve sancties in het sociale-zekerheidsrecht*, Brugge, Die Keure, 1998, 148).

1190 In de zaak-Bendenoun (Hof Mensenrechten, Bendenoun t. Frankrijk, arrest van 24 februari 1994, *Publ. Hof*, Serie A, nr. 284) was de vraag aan de orde of administratieve fiscale geldboeten, meer bepaald belastingverhogingen, kunnen beschouwd worden als straf in de zin van artikel 6 van het EVRM. Het EHRM wijst in dat arrest op de volgende elementen:

1195 (1) de norm richt zich tot alle burgers in hun hoedanigheid van belastingplichtigen en niet tot een bepaalde groep met een bijzonder statuut. Die norm schrijft hen een bepaald gedrag voor waaraan sancties gekoppeld zijn in geval van niet-naleving;

(2) de belastingverhogingen zijn niet bedoeld als geldelijke vergoeding voor geleden schade, maar beogen in essentie te bestraffen om het zich opnieuw voordoen van dergelijke handelingen te voorkomen;

1200 (3) de verhogingen zitten vervat in een algemene norm waarvan het doel tegelijk preventief en repressief is;

(4) de verhogingen waren in casu aanzienlijk, aangezien zij opliepen tot bijna één miljoen Franse frank en Bendenoun in geval van niet-betaling door de strafrechter naar de gevangenis kon worden verwezen.

1205 Het EHRM besluit dat, gelet op deze elementen, de belastingverhogingen kunnen beschouwd worden als een "strafvervolging" in de zin van artikel 6, 1, van het EVRM (zie ook Hof Mensenrechten, arrest van 21 februari 1984, Ozturk t. Duitsland, *Publ. Hof* 1984, Serie A, nr. 73; Hof Mensenrechten, Funke, arrest van 25 februari 1993, *Publ. Hof*, Serie A, 256-A; Hof Mensenrechten, arrest van 29 augustus 1997, *R.W.* 1998-99, 511; Hof Mensenrechten, arrest van 27 maart 1998, *Fiscoloog* 1998, nr. 656, 7).

1215 Ook uw Hof aanvaardt dat een administratieve boete (in fiscale zaken) in bepaalde gevallen als een strafsanctie in de zin van artikel 6 van het EVRM moet worden bestempeld (*Cass.* 25 mei 1999, *Arr. Cass.* 1999, 307; zie ook *Cass.* 5 februari 1999, *Arr. Cass.* 1999, 155). In een arrest van 25 mei 1999 (*Arr. Cass.* 1999, 307) oordeelde uw Hof dat, om uit te maken of een administratieve sanctie m.b.t. belastingen een strafsanctie is in de zin van artikel 6 van het EVRM en 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, afgekort als IVBPR, nagegaan moet worden of ze (1) zonder onderscheid elke belastingplichtige en niet slechts een bepaalde groep met een particulier statuut betreft, (2) een bepaald gedrag voorschrijft en op de naleving ervan een sanctie is gesteld, (3) niet alleen maar een vergoeding in geld van een schade betreft, maar essentieel ertoe

1220

- 1225 strekt te straffen om de herhaling van gelijkaardige handelingen te voorkomen, (4) stoelt op een norm met een algemeen karakter, waarvan het oogmerk terzelfdertijd preventief en repressief is, en (5) zeer zwaar is gelet op het bedrag ervan. Indien na afweging van al deze elementen blijkt dat de strafrechtelijke aspecten de doorslag geven moet de administratieve sanctie inzake belasting beschouwd worden als een strafsanctie in de zin van de vermelde verdragsbepalingen, aldus uw Hof.
- 1230 De verwijlinteressen die door de werkgever verschuldigd zijn bij laattijdige betaling van de socialezekerheidsbijdragen dienen, net zoals de bijdrageopslagen en vaste vergoedingen, met toepassing van de hierboven uiteengezette criteria als een straf in de zin van artikel 6 van het EVRM te worden beschouwd (zie J. PUT, *Administratieve sancties in het socialezekerheidsrecht*, Brugge, Die Keure, 1998, 1235 154, nr. 174 en, meer in het algemeen, 150-153, nr. 173). Inderdaad,
- de verplichting tot betaling van socialezekerheidsbijdragen binnen de voorgeschreven termijn, richt zich tot alle bijdrageplichtige werkgevers en opdrachtgevers en dus niet tot een bepaalde groep met een bijzonder statuut; de norm heeft een algemene draagwijdte en schrijft een bepaald gedrag (tijdige betaling van socialezekerheidsbijdragen) voor waaraan sancties gekoppeld zijn in geval van niet-naleving (onder meer verwijlinteressen). De verwijlinterest ligt vervat in een algemene norm, waarvan het doel tegelijk preventief en repressief is;
 - de verwijlinteressen zijn niet enkel bedoeld als schadevergoeding, maar beogen in essentie te bestraffen om het zich opnieuw voordoen van dergelijke inbreuken te voorkomen. Met die interessen wordt dus een repressief (bestraffend) en preventief doel nagestreefd. De interessen hebben niet enkel tot doel administratiekosten te dekken (zie J. PUT, *o.c.*, 72-73, nr. 89 en 150-151, nr. 173);
 - de verwijlinteressen zijn aanzienlijk, aangezien zij 7 % per jaar bedragen. Afhankelijk van het aantal werknemers en van de hoogte van de niet betaalde bijdragen, kan de verwijlinterest zonder problemen in de miljoenen lopen. De sanctie is dus dermate zwaar dat de inbreuk normaal als strafrechtelijk moet worden beschouwd (zie J. PUT, *o.c.*, 151, nr. 173);
 - een bijkomend criterium om uit te maken of een bepaalde sanctie een strafsanctie in de zin van artikel 6 van het EVRM uitmaakt, betreft de vraag of op (ongeveer) hetzelfde gedrag ook strafsancties staan (J. PUT, *o.c.*, 153-154, nr. 174). De laattijdige betaling van socialezekerheidsbijdragen door de werkgever is ook strafbaar;
 - de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen zijn bovendien vergelijkbaar met de door de belastingplichtige verschuldigde belastingverhogingen, waarvan zowel uw Hof als het EHRM aanvaardden dat zij strafsancties in de zin van artikel 6 van het EVRM kunnen uitmaken.
- 1260

Overigens, als de verwijlinteresten niet als zodanig te beschouwen zijn, dan betreft een geding daarover “het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen” van de werkgevers en valt het als zodanig onder de toepassing van artikel 6, 1, van het EVRM.

Het arbeidshof overweegt, gelet op wat hierboven werd uiteengezet, in het bestreden arrest van 23 oktober 2015 niet wettig dat de verwijlinterest enkel een vergoeding betreft voor de door de laattijdige betaling veroorzaakte schade zodat zij geen “strafvervolgning” betreft in de zin van artikel 6 van het EVRM (p. 9, eerste alinea, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015).

1.2. De kwalificatie van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteresten als strafsanctie of als burgerlijke verplichtingen in de zin van artikel 6, 1, van het EVRM, heeft tot gevolg dat de in dat artikel gewaarborgde rechten dienen gevrijwaard te worden.

Artikel 6, 1, van het EVRM waarborgt het recht op toegang tot een rechter die beschikt over volle rechtsmacht. Volgens het EHRM kan slechts sprake zijn van een rechter met volle rechtsmacht wanneer hij de macht heeft om de voor hem gebrachte betwisting in al haar aspecten, zowel feitelijke als juridische, te onderzoeken (Hof Mensenrechten, 4 maart 2004, Silvesters’ Horeca Service t. België, www.echr.coe.int/Fr/Judgments.htm; S. LUST, “Stedenbouwstrafrecht: een status quaestionis (deel 2)”, *C.D.P.K.* 2005, 534-535; S. BOULLART, “De omvang van de beoordelingsbevoegdheid van de rechter met volle rechtsmacht”, *R.A.B.G.* 2007, afl. 5, 316, nr. 6). Het concept “volle rechtsmacht” vereist dat de rechter over dezelfde beoordelingsbevoegdheid beschikt als de administratieve overheid wiens handelen hij toetst (S. BOULLART, *l.c.*, 320).

Het toenmalige Arbitragehof besliste in een aantal arresten dat niets van wat onder de beoordeling van de administratie valt, aan de controle van de rechter kan ontsnappen (o.m. Arbitragehof nr. 72/92, 18 november 1992; Arbitragehof nr. 22/99, 24 februari 1999; Arbitragehof nr. 105/2004, 16 juni 2004).

Uw Hof oordeelde in een arrest van 10 mei 2004 (S020076F; www.cass.be) dat wanneer de directeur van het werkloosheidsbureau een werkloze van het genot van de werkloosheidsuitkeringen uitsluit met toepassing van het Werkloosheidsbesluit 1991 en de werkloze deze administratieve sanctie betwist, er tussen de

1300 Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en de werkloze een geschil ontstaat over het recht op uitkering gedurende de periode dat hij uitgesloten is, en de arbeidsrechtbank bevoegd is om over dat geschil uitspraak te doen. Uw Hof overweegt vervolgens dat wanneer de arbeidsrechtbank over een dergelijk geschil uitspraak doet, ze een toetsing met volle rechtsmacht uitoefent op de beslissingen van de directeur. Mits het recht van verdediging wordt geëerbiedigd en binnen het kader van het geding, zoals dit door de partijen is bepaald, valt alles wat onder de beoordelingsbevoegdheid van de directeur valt, met inbegrip van de keuze van de administratieve sanctie, onder de controle van de rechter, aldus nog uw Hof (zie ook Cass. 14 december 1998, *Pas.* 1998, I, 520; Cass. 2 februari 1998; Cass. 15 maart 1999; Cass. 17 januari 2005; Cass. 14 maart 2005, S.030061.F, www.cass.be; Cass. 27 juni 2005, S.040187.N, www.cass.be).

1315 De rechter die uitspraak doet over de verschuldigdheid, vermindering of kwijtschelding van verwijlinteressen, beschikt dus over een volle rechtsmacht en kan op grond van die volle rechtsmacht alle aspecten van de beslissing van de verweerder daaromtrent controleren.

1320 De eiseres merkt nog het volgende op. Uw Hof is weliswaar van oordeel dat de arbeidsgerechten niet de macht hebben zich in de plaats te stellen van de RSZ voor het al dan niet verzaken van de bijdrageopslagen (o.m. Cass. 13 maart 1970, *Arr. Cass.* 1970, 663; Cass. 19 december 1973, *Arr. Cass.* 1974, 453; Cass. 12 september 2005, *J.T.T.* 2005, 457), maar in die rechtspraak van uw Hof is artikel 6, 1, van het EVRM nooit ter sprake gekomen. Uw Hof heeft zich, voor zover de eiseres weet, nog niet uitgesproken over de vraag of verwijlinteressen een strafsanctie zijn in de zin van artikel 6.1 van het EVRM, evenmin als over de gevolgen van de kwalificatie van die interessen als strafsanctie.

1330 1.3. Een bestuur beschikt bij het nemen van een beslissing enkel over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid wanneer dat orgaan beschikt over een beleidsvrijheid die het de mogelijkheid biedt zelf te oordelen over de wijze waarop het zijn bevoegdheid uitoefent en de meest geschikt lijkende oplossing te kiezen binnen de door de wet gestelde grenzen.

1335 De verweerder oefent bij zijn beslissing omtrent de al dan niet vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen op grond van artikel 55, § 1, derde lid, § 2 en § 3, van het Uitvoeringsbesluit RSZ-

wet, geen loutere discretionaire en onaantastbare bevoegdheid uit. Op dat vlak komt aan de verweerder geen volledige beleidsvrijheid toe.

1340 Aangezien de verweerder niet beschikt over een discretionaire en onaantastbare
beoordelingsbevoegdheid bij het nemen van de beslissing tot al dan niet vermin-
dering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteres-
ten op grond van artikel 55, § 1, derde lid, § 2 en § 3, van het Uitvoeringsbesluit
1345 RSZ-wet, kunnen de arbeidsgerechten, wanneer zij over een dergelijk geschil uit-
spraak moeten doen, krachtens het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der
machten en de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159
van de gecoördineerde Grondwet, een toezicht met volle rechtsmacht uitoefenen
op de beslissing van de verweerder, en is aldus, mits het recht van verdediging
wordt geëerbiedigd evenals de grenzen van het geding zoals de partijen die heb-
1350 ben vastgesteld, alles wat tot de beoordelingsbevoegdheid van de verweerder be-
hoort, onderworpen aan het toezicht van de rechter.

1.4. Het arbeidshof beslist dus niet wettig dat het wat de kwijtschelding van de in-
terest betreft slechts een marginaal controlerecht heeft, dat het geen beslissings-
1355 macht heeft die het in de plaats van die van de verweerder kan stellen, gelet op
diens discretionaire bevoegdheid ter zake, en dat de mogelijke betwisting dus be-
perkt is tot het al dan niet verschuldigd zijn van de bijdrageopslagen en de vaste
vergoeding (p. 9, eerste en tweede alinea, van het bestreden arrest van 23 oktober
2015).

1360

2. Met betrekking tot het tweede onderdeel

1365 Het tweede onderdeel wordt in ondergeschikte orde aangevoerd, met name voor
zover uw Hof, in tegenstelling tot het eerste onderdeel, zou oordelen dat de ver-
weerder bij het nemen van de beslissing tot al dan niet vermindering of kwijt-
schelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen, wel beschikt
over een discretionaire en onaantastbare beoordelingsbevoegdheid.

1370

1375 Zelfs ervan uitgaande dat de verweerder bij het nemen van de beslissing tot al dan niet vermindering of kwijtschelding van de door de werkgever verschuldigde verwijlinteressen, wel beschikt over een discretionaire en onaantastbare beoordelingsbevoegdheid, is de rechtsmacht van het arbeidshof niet beperkt tot het controleren van de wettigheid van die beslissing: het arbeidshof kan tevens nagaan of de verweerder bij het uitoefenen van de hem toegekende discretionaire bevoegdheid niet kennelijk onredelijk of kennelijk willekeurig heeft gehandeld.

1380 Het arbeidshof beslist dan ook niet wettig dat het enkel de wettigheid van de beslissing van de verweerder kan nagaan (zie p. 9, punt 3.3.5, derde zin, van het bestreden arrest van 23 oktober 2015).

OM DEZE REDENEN

1385

Concludeert de eiseres dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

1390

Gent, 1 augustus 2016

Voor de eiseres,

1395

Willy van Eeckhoutte,
advocaat bij het Hof van Cassatie.

1400

Stukken die ter inlichting bij dit verzoekschrift worden gevoegd

1. pro-fiscoverklaring

1405

NIET VERBETERDE KOPIE